

סליחה שאכלנו לכם את הראש

הכירו את הזן החדש: זן אכולי הראש הם אנשים שהצליחו בכישרון רב לנתק את הקשר בין האמת לבין המציאות

גלי בת חורין

אובייקטיביים. לא תתפלאו לדעת שאפילו תופעות כמו היריון ולידה אינן נחשבות לאילוץ של הטבע אלא כעוד מזימה מצד הפטריארכיה לשעבד את האישה... בעוד שאנחנו תופסים את המציאות כסיבה שמתוכה נגזרים דעות, מושגים וערכים – מוחו של האדם אכול הראש מותנה לתפוס את כל תופעות המציאות כתולדה של דעות שנכפו על החברה מצידם של חורשי זדון

מדובר בזן לוחמני דעתן, נחרץ במיוחד. אבל בעוד שאצל כל בני האנוש המוכרים - כל מה שנתפס באופן בלתי אמצעי דרך החושים נחוזה באופן חיוני כאמיתי וממשי - האדם החדש תופס באופן בהיר ומוחשי את הדעה האישית שלו

תאבי שררה. ההיפוך הזה ממשיך בעקביות לבלבל בין סיבה לתוצאה, והוא מחולל אינטואיציות חדשות למושג 'רציונליות'. באופן רגיל, רציונליות היא התאמת אמצעים יעילים להשגת מטרות שונות. אבל זה נכון רק בעולם שבו המציאות קיימת. בעולמו של אכול הראש, כל פועלו של האדם אמור להיות מכוון על פי המוסר. שהוא גם מוחלט, גם נטול פשרות וכולו מתנקז למטרה אחת: הזכויות לשוויון. בעוד שאנו סברנו שמטרת הצבא היא ניצחון במלחמה, מטרת מנתח מוח היא ניתוח מוצלח, מטרת עובד ההייטק היא תוצר הייטק – ברור לאכול המוח שכל אלו קיימים כדי לגרום לנשים לחוש עצמן שוות. "חסרות לנו 20% עובדות הייטק!" זעקה אחת מאכולות הראש בכותרות, כאילו קיומה של החברה הישראלית אינו מותנה בהכנסות מחדשנות אלא בעמידה במכסות שוויון. התוצר משני, אם בכלל יש לו חשיבות. זה סופה של התפיסה הרציונלית כפי שהכרנו עד כה – התאמת אמצעים יעילים למטרות שונות.

בין מילים למציאות

כל זה מוביל לסממן המובהק ביותר של אכול הראש: כשהוא משתמש במילים – לא ניכר שהוא מודע לכך שאמור להיות קשר ביניהן למציאות. הוא גם אינו משקר, משום שהמציאות מבחינתו היא סך כל הדעות שלו – והן בהכרח אמיתיות תמיד. הדעה שלו היא אכן הדעה שלו. גם הדעה עצמה לא קשורה אלא לתועלת שהיא אמורה להפיק עבורו. מה יכול להיות אמיתי יותר ממה שטוב עבורו? הזן הזה הצליח לזקק בכך סתירה לוגית בשתי מילים: 'המחנה הממלכתי'. 'מחנה' הוא חלק מ'הממלכה', כמו לומר 'החצי השלם'. לפחות הסגירו שהם מכוונים לצינונות הדתית, הציבור היחיד שמקדש 'ממלכתיות'. הכינוי 'ממשלת ריפוי' לממשלה שכמעט הביאה למלחמת אחים, נולד כי בשנת קורונה הפחד מחולי היה 'ממלכתי'. לפני יומיים צייץ 'ראש הממשלה' ש'ירושלים מלאה תיירים, בטוחה ומתכוננת לחג?' מה זה משנה שאין שום חג, וגם ביטחון אין אחרי שני פיגועים. המילה 'חג' מחממת לב. למה עוד אפשר לצפות משפה!?

כל זה הוא אולי תוצאה של אידאולוגיה, של מרקסיזם, פוסטמודרניזם. מה שזה לא יהיה, ראש שנזלל לא יצמח שוב. גם אם המקור היה אידאולוגי, האידאולוגיה כבר נספגה לתוך המטבוליזם שלו והפכה חלק בלתי נפרד מאישיותו האוטנטית.

אבל זה אפילו לא אידאולוגיה. לאחרונה גיליתי את טיקטוק – רשת חברתית סינית לילדים. הזוועות, העיוות, הטרור שמתחוללים מעידים באופן חד-משמעי שמדובר בשטיפת מוח שיטתית מפלצתית לשידול ילדים לכל סוגי האובדנות. הפוסטמודרניזם והמרקסיזם (כהרגלו) – אינם אלא אמצעים לאותה שטיפת מוח עבור מבוגרים.

אומנות קפה שפירא - יצירות אומנים לאומיים אבנר בר חמא, מופשט - אקריליק על בד (155-155 ס"מ)

שלו/שלה. זה כבר לא מטעמים אידאולוגיים. הוא חש זאת ככה בטבעיות אותנטית.

אני תופס את עצמי מוסרי, משמע אני קיים

אנחנו, האנשים שבצד הלא-נכון של ההיסטוריה, מונעים, לפני הכול, מתוך דחף לשרוד ולהתרבות, מגששים את דרכנו בעולם על פי יעדים שהצבנו, מנסים להתאים אמצעי למטרה ומצליחים בכך בהתאם ליכולתנו לפענח את המציאות.

לאדם החדש, דעה היא הממשות המוצקה היחידה, וערכים מוסריים הן הדעות מהסוג הנעלה מכולם. לכן, בעבורו – להתקיים זה לתפוס את עצמו כמוסרי. זה מחליף את דחף ההישרדות. את הצורך להתרבות, מטבע הדברים, מחליף דחף להפיץ לכמה שיותר אנשים את זרעי דעותיו. סתם להמשיך להתקיים או ללדת ילדים – אלו מטרות משניות הכפופות ומותנות למוסריות שלו. והוא מוכיח זאת בהזדהות עם האויב שרוצח אותו, בהאדרת הפלות כערך מוסרי עליון, באמונתו שהוא מציל את האקלים כמו ידיו בקידום הגבלת לידה, בהעדפתו סוגי זוגיות עקרים ובהסכמתו לסירוס ועיקור פעוטות שאבחנו עצמם כטרנסג'נדרים.

להבדיל מהאדם המאמין, שערכיו מתוקפים על ידי הבורא; או החילוני – שערכיו מתוקפים על פי התועלת שלהם לשיפור החברה ונובעים מתוך ניסיון כלל-אנושי שנצבר במהלך אלפי דורות – ערכיו של הזן האנושי החדש מתוקפים על פי מועד הנפקתם: ככל שהם חדשים יותר – הם מוסריים, מוחלטים ונצחיים יותר. וכשהם מתחלפים תדיר, הם מתקדמים עוד יותר. עד לנצח הבא. לדידו יש רק שתי אפשרויות: או שאתם תומכים אוטומטית בהפלות אחרי חודש תשיעי – או שאתם כוחות אופל חשוכים ופרימיטיביים. אין עוד אפשרויות.

צו המצפון של האדם החדש מכוון אוטומטית לשלילת כל מוסכמה חברתית שקדמה לאופנה המוסרית החדשה ביותר, משום שהוא באמת מאמין שעד לרגע זה, מאז ומתמיד, המציאות הייתה רק הבניה חברתית, ומכאן – שקרית בהכרח, שנעשתה בידי מנהיגי דת חשוכים ופרימיטיביים במטרתם הזדונית – לדכא את האנושות מתוך תאוות שררה צרופה. התפיסה הזו כה חד-ממדית, עד שהוא כלל אינו מעלה בדעתו שקיימים גם אילוצים

קשר הדוק בין עובדה – הידע האמיתי על תופעה – לבין המציאות שם בחוץ. מה שאנחנו נוטים אוטומטית לתפוס כאמת – האינטואיציה של אכול הראש קוראת לו להכחיש, להתמרד כנגד הפתיחות של העובדה, כאילו הייתה חפץ חשוד שהונח בזדון לתעתע בו, להבנות אותו חברתית, לתעתע בו כדי לשעבד אותו ואז להתפוצץ לו בדיים. ככל שעובדה נדמית מוצקה יותר, למשל, קיומם של שני מינים בלבד, כך האדם החדש יחוש דחף עז יותר להתמרד, לפקפק בה ולא לצאת פתי של ה'מנגנון'.

לא נכון, עם זאת, לטעון שהוא כלל אינו מכיר בקיומה של אמת. אדרבא, מדובר בזן לוחמני דעתן, נחרץ במיוחד. אבל בעוד שאצל כל בני האנוש המוכרים – כל מה שנתפס באופן בלתי אמצעי דרך החושים נחוזה באופן חיוני כאמיתי וממשי – האדם החדש תופס באופן בהיר ומוחשי את הדעה האישית שלו.

בעוד שאצלנו, הלא-מתקדמים, המציאות היא מקור הדעה – האדם החדש חש בחיוניות בהירה וממשית שהדעה היא מה שמחולל את התופעות במציאות. הדעה שלו אמיתית בהכרח. הוא חווה את היותה ממשית כמו שאנחנו מכירים בקיומו של קיר מולנו. במשך 300 אלף שנה התבוננו בני אדם במציאות ומתוכה גזרו את המסקנה – שקיימים זכרים ונקבות. שני מינים זהו. אכול הראש, לעומת זאת, מחזיק בדעה שונה. מבחינתו, מאחר שדעתו היא האמת האובייקטיבית, והמציאות אינה אלא אוסף דעות של מישהו אחר – הוא אינו יכול לטעות אבל המציאות כן. ולראייה – לפעמים היא טועה ונותנת לילדה גוף שגוי של ילד. לתחושתו העמוקה והאוטנטית, בכל פעם שהדעה שלו מתנגשת עם המציאות, המציאות צריכה להשתנות. הילד הוא זה שצריך להתאים את הגוף לדעה שלו על המגדר האמיתי

כשהוא משתמש במילים - לא ניכר שהוא מודע לכך שאמור להיות קשר ביניהן למציאות. הוא גם אינו משקר, משום שהמציאות מבחינתו היא סך כל הדעות שלו - והן בהכרח אמיתיות תמיד

לפני הכול, לאור תגובות על הטור הקודם אני מבקשת להתנצל. בשבוע שעבר טענתי שהניסיון הנואל של שקד לנצל את סגולותיו הנעלות של ציבור הצינונות הדתית כציר המרק שבתוכו התכוונה לבשל אותם – זה מעשה קניבלי. ואני מבקשת סליחה מהקניבלים, שלהבדיל משקד, מכבדים את סגולותיו של היריב ואוכלים את כבדו בתקווה שייספג לתוך המטבוליזם שלהם... התלונות שאני ספגתי היו על שאכלתי לכם את הראש בהתפלספות מיותרת, ועל כך מגיעה לכם גם התנצלות וגם הכרת תודה, על שתרתם מטאפורה מושלמת לתופעה שמפניה התכוונתי להתריע ממילא בטור זה. יש תופעות מזעזעות כל כך, שגם כשהן גלויות, קשה להאמין למראה העיניים: דומה, שציבור הולך וגדל במערב, וגם בישראל, נפל טרף לשבט קניבלי, עם העדפה קולינרית מוזרה – הם אוכלים רק את הראש. ליתר דיוק – את תכולת הגולגולת.

הפעם – בלי פילוסופיה. לא רק כי הבטחתי לא לאכול לכם את הראש, אלא בעיקר משום שאין טעם לנסות לבטל תוכנית אדריכלית לאחר שהבניין כבר התממש לכלל מציאות. אבל אולי לא מיותר להזהיר את מי שעדיין משמר את האביזר המקורי מהיצרן במבנה שמעל הצוואר, שלא להתפתות ולאבד אותו. חלילה. אכולי הראש הם אנשים שהמוח שלהם עבר מניפולציה כה קיצונית – עד שהמושג 'אמת' בותק והופרד אצלם לחלוטין מהמושג 'מציאות'.

אני לא מתלוצצת, הלואי שזו הייתה הלצה. לא מדובר כאן בתופעה השכיחה, הרגילה והמובנת, של האנשים עם תפיסת העולם הכל-כך שונה משלנו, עד שהם נדמים הזויים, שוגים מהיסוד, תינוקות שנשבו, או שהם טיפשיים חסרי תקנה. הם לא טיפשים בכלל, לפחות

ערכיו של הזן האנושי החדש מתוקפים על פי מועד הנפקתם: ככל שהם חדשים יותר - הם מוסריים, מוחלטים ונצחיים יותר. וכשהם מתחלפים תדיר, הם מתקדמים עוד יותר. עד לנצח הבא

לא במובן של העדר אינטליגנציה. ממש לא. אלו בני אדם שעברו מטמורפוזת קיצונית ויסודית כל כך – שכמעט ניתן לומר שמדובר בזן אנושי חדש לגמרי, שבינתו נלקחה ממנו.

הבינה האנושית היא פלא שהאנושות רחוקה מפייענחו, אבל הפונקציה ברורה: מה שלא תהיה – התבונה היא הכלי שמתווך בינינו לבין המציאות הממשית; שמאפשרת לתכנן ולפעול בעיילות המספיקה לנו לשרוד, לפחות לפרק זמן חיים מסוים. כדי לשרוד, המציאות צריכה להיות מובנית ככל האפשר. המציאות בכללותה היא בליל אינסופי של פרטים ותופעות. מתוכם נחוץ לדלות את המידע החיוני לזיהוי דברים מועילים, חיוניים – וגם סכנות. בסיוע השפה התבונה ממיינת, מארגנת ומקטלגת תופעות ויוצרת מושגים וקטגוריות. תופעה מוגדרת היטב תיקרא 'עובדה'. ככל שהעובדה מתנהגת יפה ובעקביות, היא צפויה יותר. ככל שהיא מתמידה יותר לא להפתיע, היא 'אמיתית' יותר. עד שתאכזב, ואז נשנה את דעתנו עליה, ונקרא לה 'טעות' או 'שקר'. בעזרת כלי ההיגיון אנחנו גוזרים מסקנות מתוך ההיגיון, מציבים לעצמנו מטרות ופועלים בהתאם להן בתקווה להשיג אותן, כי למדנו לסמוך על היכולת שלנו לחבר סיבות לתוצאות.

זן אנושי חדש

כל הדברים הללו אינם תקפים עוד לאכול הראש. הזן האנושי החדש מותנה לחוש חשדנות שיטתית כלפי ערך האמת של עובדות. הוא חדל להאמין שקיים